

Michal Baror & Amalia Vargas: Bite the Bullet

V úvodní scéně k filmu Billyho Wildera *Někdo to rád horké* (1959) vidíme pohřební vůz převážející rakev, za kterým kráčí pozůstalí. Smuteční scénu náhle přeruší siréna policejního auta, které se řítí za vozem. Začíná přestřelka. Když kulky provrtají rakev, ze které překvapivě začne vytékat tekutina, zjišťujeme, že v rakvi se nachází alkohol a pohřební vůz míří na večírek. Tento divný moment, tuto transformaci – když z rakve v rozporu s naším očekáváním prosakuje tekutina a rakev samotná se tak stává jakoby mrtvým tělem – můžeme považovat za výchozí bod dialogu dvou umělkyní, který se začal záhy potom, co se potkaly na rezidenci v MeetFactory. Žádné osudové setkání. Spíš náznak porozumění, niterný pocit propojení, který se obě rozhodly prozkoumat.

Dílo Michal Baror je obvykle silně navázané na lokální (politický) kontext, častokrát pracuje s archivem a výstavám předchází pečlivý výzkum. V případě této výstavy se od své praxe zdánlivě odklonila. Nespojuje jednotlivé pečlivě prozkoumané body do výsledného více vrstevnatého příběhu, ale vytváří z obrazů jakousi myšlenkovou mapu. Galerie se stává jejím osobním paměťovým palácem, ve kterém instaluje fotografie do ostrovů souvislostí. Zachází tak s nimi spíš jako s objekty, které jsou ve vzájemném dialogu. Jejich významy jsou fluidní a nechávají nám prostor, nejenom abychom jsme sledovali intuitivní logiku, s kterou je dává do souvislostí, ale zvou nás, abychom se do této hry významů sami aktivně zapojili a vytvořili si vlastní synkretickou vizi. Do této sítě dialogů vstupuje Amalia, která svými objekty přináší další znejišťující komentář k našemu vnímání světa. Květináče z plastu dnes mohou být antickými amforami z terakoty. Přesvědčení o tom se však pomalu taví společně s plastem odhalujícím násilné rány. Deformací boří simulace. Zachycením momentu metamorfózy nás přivádí zpět do chaotické a násilně fyzické reality, aby nás následně vyslala zpátky do sítě virtuality a nechala nás rozplétat další klubíčko souvislostí.

Obrazy a objekty tak nevyprávějí příběh, ale vytvářejí sítě a je jenom na nás, které vlákno budeme následovat. Jsou vytrženy z původního kontextu a vtahovány do neustále se měnících a nových vztahů. Simulaci reality – fotografie fotografií a obrazů z místních muzeí a galerií nebo plastová terakota – kombinují s obrazy „základní reality“ či gestem deformace, čímž problematizují její vnímání. Vtahují nás tak do rafinované hry vizuálních metafor, kde pomocí našeho asociativního vnímání vytváří zvláštní krajinu, ve které objekty ožívají, zatímco živoucí těla tuhnou. V tomto bludišti souvislostí roztrousily umělkyně drobnky (jako kdyby bylo možné najít cestu zpátky). Zvou nás, abychom následovali skryté detaily, nakoukli do každé díry a hledali nezapozorovatelné. Je to cvičení, jak se dívat na věci – pokus, jak je přestat nazývat jejich jménem bez toho, aby byl smazán i jejich smysl.

Galerie, Rezidence, Divadlo, Hudba.

Michal Baror (1984) se narodila v Izraeli, kde také žije a pracuje. Studovala na Bezalel Academy of Arts and Design v Jeruzalémě (2008) a následně fotografii na londýnské Royal College of Art (2013). Ve své práci zkoumá existující systémy znalostí, objektů a institucí, které tvoří základní jednotky konstrukce historií a identit. Využívá fotografie jako média a fyzického objektu, a častokrát se zaměřuje na roli, kterou hraje instituce při vystavování jejich prací. Mnohé její projekty jsou institucionálně specifické, zpochybňující organizační mechanismus prostoru, v němž jsou vystavovány a z něhož vzešly.

Amalia Vargas (1994) se narodila v Kolumbii. Žije a pracuje ve Francii. V roce 2018 úspěšně ukončila studium na École supérieure d'arts & médias de Caen/Cherbourg. Zajímají ji formy a materiály. Pracuje se surovým, dostupným, často nalezeným materiálem, který transformuje do objektů prostřednictvím často téměř humorného pohledu na společnost. Prvky různého původu míchá do asambláží, které kombinují kolektivní příběh a individuální historii, tradice a masovou kulturu.

Lucia Kvočáková

Michal Baror & Amalia Vargas: Bite the Bullet

26. 4.–9. 6. 2019

Vernisáž: 25. 4. 2019 v rámci akce Veřejný dům

Galerie Kostka

Kurátorka: Lucia Kvočáková

MeetFactory je v roce 2019 podporována grantem hl. m. Prahy ve výši 10.000.000 Kč.